ДЕВЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ В ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ”

На 20-ти ноември 2016 г. Божествена света Литургия отслужи протойерей Емилиян Костадинов. Чухме Евангелското четиво за празника – притчата за безумния богаташ.

На неделната св. Литургия ни гостува група певци от Софийската духовната семинария, водени от техния преподавател Трайче Попов, който имаме щастието да бъде наш клиросен певец. Отец Емилиян ги поздрави за прекрасната служба.

В първата неделя от Рождественския пост приеха св. Причастие енориаши, за радост на присъстващите, на земната и небесна Църква.

Отец Емилиян произнесе празнична проповед за Девета Неделя след Неделя подир Възвижение:

„В името на Отца и Сина и Светия Дух!

Възлюбени в Господа братя и сестри,

В днешния ден ние бяхме свидетели, по-точно чухме едно евангелско събитие, в което един заможен човек имал доста имот. Всячески се мъчел така да облагороди земята, имота си, че да получи плодове в изобилие. Работейки дълги години, една година това му се случило – житниците му *се* препълнили, всичко насадено се родило в изобилие. Той, лежайки си една вечер си казал: *какво да направя сега? Имам правото да живея добре, душата ми да се радва. Ще съборя всички хранилища и складове, ще въздигна на техни места много по-големи, за да мога да си събера урожая*. И в този момент чува глас от Бога, който казва: *Безумнико, ако нощес дойде някой да вземе душата ти, какво ще се случи с всичко това, което си придобил?*

Нещо, което в ежедневието ние много често го забравяме. Нещо, което пренебрегваме. Ние търсим щастието си само и единствено в материалните блага. Нещо, което е изключително грешно. Нещо, което води към гибел на душата. Защото не може да има чиста душа с мисъл за власт, пари и т.н. – винаги се прокрадва някакъв елемент или на омраза, или на завистничество и т.н., което отдалечава от Бога.

По тази тема има една приказка – как един мъдрец с годините се уверил, че най-големият враг на човека е златото. Когато вече се убедил напълно в това, избягал в една далечна гора и живеел като отшелник. Обикаляйки тази гора, веднъж се натъква на едно скрито съкровище – злато и сребро, в изобилие. Виждайки това, се притеснил много и побягнал с всички сили. В този момент в гората го пресрещнали разбойници. Разпитали го и той казал: *„Срещнах най-страшното нещо за човека и бягам.”*. Те му казали: *„Ела да ни го покажеш. Не знаем какво е.”*. Той им казал: *„Повярвайте ми. Това е най-страшното за човека, не искате да го видите.”*, но те го принудили и той ги завел при съкровището. Те се зарадвали много и го пуснали да си ходи, а той побягнал пак. Те му се подигравали. Мислили, че е луд. Казвали си: *„Как ние толкова години обикаляме горите, пресрещаме хора и убиваме за богатство, а той*

бяга от такова голямо богатство.”. И решават да го отпразнуват. Половината от разбойниците тръгнали до града да купят храна и питиета – да гуляят, а другата половина останали да пазят съкровището. Тези, които останали при съкровището си рекли: *„Защо да го делим на още толкова? Я, да ги причакаме и да ги убием, за да делим на по-малко.”*. Обаче тези, които отишли за храната си казали: *„Абе, защо да го делим ние с тях? Я, да сложим отрова в храната и да ги отровим”*.

Минало време. Интересно било на мъдреца какво се случило с тези хора и като отишъл, намерил само трупове – едните убити, другите отровени.

Така, че богатството не се трупа на земята, братя и сестри! Богатството трябва да си трупаме горе при Бога, при нашия Отец, в Неговата „житница”, която е най-сигурната.

Благословението Господа и Неговата милост да са върху всички нас!”

Амин.

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 270** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист – Благовестие, брой 270

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 269** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист – Благовестие, брой 269

ДОБРОВОЛЧЕСКА КУХНЯ ЗА НУЖДАЕЩИ СЕ ПРИ ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ” В ШЕСТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

Доброволческата неделна кухня за нуждаещи се премина под ръководството на дежурните Иво, Бойка, Ния и Велина. В приготвянето на храната оказаха ценна помощ 13 доброволци. Приготвихме вкусна боб чорба. Нахранихме 378 човека.

Специални поздрави към Минко, Евгени и Мони, Георги, Мира, Илияна, Мишо, Деси, Мартин, Росен, Дани, Светла, Стефан, Сергей, Марк, Бойка, Яна, и много други.

Искрени благодарности към всички, които правят това възможно!

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ В ШЕСТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ В ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ”

В **Неделното училище за пораснали,** ден след пристигането на частица от мощите на Свети Лука Кримски (светец на нашето съвремие), проведохме поредния урок.

Изслушахме разказите на всички, които са присъствали в центъра на града за посрещането, бдението и молебните при светите мощи. Във втория учебен час се придържахме към новия учебен план за годината. Говорихме по практически въпроси, които са от ежедневието ни на християни. По настояване на участниците в курса в идната неделя специално внимание ще отделим на явлението “Хелоуин”, още повече, че се пада непосредствено в навечерието на неговото честване (31-ви октомври).

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 264** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист – Благовестие, брой 264

ДОБРОВОЛЧЕСКАТА НЕДЕЛНА КУХНЯ ПРИ ХРАМ „СВ. ПРОРОК ИЛИЯ” В ПЪРВА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

На 25 септември 2016 **В Доброволческата неделна кухня** дежурство дадоха Иво, Марк, Ирина и Тодор. Помогнаха ни група от 30 доброволци от различни точки на света, които са в България за един месец по програма Remote Year. Участваха и много наши стари и нови

приятели от страната. Сготвихме агнешка курбан-чорба и раздадохме храна на 389 човека.

Заниманията с децата минаха в игри.

Дежурният екип благодари на всички, които се включиха в процеса по приготвяне и раздаване на храната на нуждаещите се хора!

НАЧАЛО НА НОВАТА ЦЪРКОВНА ГОДИНА В ПРАВОСЛАВНО БРАТСТВО ПРИ ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ”

На 25 септември 2016 г. Православното братство при храм „Св. прор. Илия” отбеляза началото на новата Църковна година с благодарствен молебен, отслужен от протойерей Емилиян Костадинов и протойерей Димитър Москов.

Протойерей Емилиян Костадинов изказа благословение и пожела да продължим в същия дух, да сме полезни на хората, да бъдем в общение с тях, с техните проблеми и да вършим това най-вече за слава Божия.

Отец Емилиян отбеляза как е започнала доброволческата дейност към храма – инициатива на група млади хора, черкуващи се в храм „Св. прор. Илия”, част от които са още сред нас. *„Хора, които наистина са го направили със своята вяра. Нека наистина първото нещо, което се сещаме, когато идваме тук е именно това, че тук ни води вярата и доброто.”* – бяха неговите думи.

Отец Емилиян благодари на всички екипи, които се трудят в Православното братство, на всеки доброволец по отделно и специално на Мони Маринов – организатор на дейностите: *„Да продължаваме в същия дух, Мони! Наистина това, което вършите всички участници, с нищо не е съизмеримо. Живи и здрави да сте! Още веднъж ви благодаря за съпричастността и за всичко това, което давате от сърце.”*

Благословение и благопожелание към работата на братството получихме и от отец Димитър.

Обръщение на Мони Маринов към всички доброволци в дейностите на Православното братство:

„Сложихме началото на новата църковна година, нова усилна година.

През изтеклата година с Божията помощ и подкрепа, успяхме да направим много неща. Кои от тях бяха резултатни и кои не толкова, е въпрос на анализ в работните ни екипи.

Мога да определя изминалия период като мирен и съзидателен и да изкажа дълбока благодарност на хората, които се грижиха цялата година за това. А това са нашите свещеници, отците Емилиян и Димитър, които ни дадоха пълна подкрепа и ценни съвети. Ръководителите на екипи Детелина, Диана, Ирина, Евгени, Минко.

Всеотдайните дежурни в Доброволческата кухня, момчетата и момичетата в Духовно-просветния център и стотиците доброволци, идвали при нас в дежурните неделни дни.

Здрава работа, много здрава работа! Доброволци!

Хора от всякакви професии, образование, социален статус – нищо не ги спря! Студ, много студ! Помня неделята с -21 градуса! Беше пълно с млади момчета и момичета, които замръзнали стояха стоически от 8:30 до 14:30 часа навън!

Телевизии и всякакви медии, през цялата година правиха репортажи, предавания, включвания и филми за дейностите на Братството. Надяваме се да са стигнали до максимално много хора в обществото. Не заради нас, а заради това, което се прави в нашия храм.

Важно е да се знае заради острия дефицит на положителни актове в обществения живот на нацията.

Направиха се страхотни филми (Краси Дамянова, екипите на БНТ и НТВ).

Просветниците на два пъти кръстиха деца на семействата в нужда. Направиха им незабравимо коледно тържество. Следваше базар с картички на децата, изработвани седмици наред. Събраха се пари и те се използваха за тяхна радост, а те не са виждали почти нищо от това, което познават нашите деца...

Много софийски фирми проведоха благотворителни и доброволчески инициативи при нас.

Клуба по филантропия при 105-то училище, начело с прекрасните си учителки Нина Серкова и Снежка Плачкова, бяха плътно с нас през годината.

Започнахме кампания за събиране на пари, за строеж на затворено помещение и за три месеца събрахме 30 000 лева.

Нашите приятели от Комунитас и Лудогорско пиле дадоха по 5000 лева, ние бяхме събрали 10 000 лева и около 40 частни дарители се включиха с 10 000 лева. До седмица започваме строеж и се надяваме до първи сняг да сме в нов дом.

Това помещение ще наречем "Енорийски дом" и през седмицата ще се ползва за различни от

готвене неща.

Православно братство не е ново понятие, през миналия век тези прицърковни организации са извършвали социалните функции на държавата. Подпомагали са сираци и вдовици от войните, изграждали са детски домове, старчески домове, санаториуми. Давали са стипендии на будни деца. Имали са позиция по цялата обществена проблематика.

Далеч сме от подобни претенции сега, но имам надеждата, че с Бога и Правата ни вяра напред, можем да бъдем полезни за хората в материална и духовна нужда.

Желая успех на всички екипи, много здраве и дръзновение, радост от делата и силна вяра в Бога!"

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 262** на Енорийски лист **"Благовестие".** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист – Благовестие, брой 262

ЙЕРОМОНАХ СЕРАФИМ РОУЗ

– Здравейте, скъпи братя и сестри! Ви сте с програма "Преображение". На 2-ри септември (2012 г. – бел. ред.) се навършват тридесет години от смъртта на видния православен мисионер и духовен писател йеромонах Серафим Роуз. За него ще говорим в днешното предаване. В студиото ни е Магистърът по богословие протойерей Димитрий Предеин. Здравейте, отец Димитрий!

– Добър ден, отец Павел!

– Отец Димитрий, разкажете ни, моля, за произхода на Юджийн Роуз?

– Юджийн Денис Роуз е роден в типично американско семейство в американския курортен град Сан Диего и там преминало неговото детство.(на субтитрите: Протойерей Димитрий Предеин, Магистър по богословие). Потеклото му е напълно обикновено. Неговата майка пеела в Протестантски църковни хорове и преминала през няколко деноминации, и то не защото търсела най-правилната, а понеже имала много раздразнителен характер, и имала разправии с местните пастори, и преминавала от една църква в друга. А бащата на Роуз бил работник, сътрудник в местния стадион, тоест неговата професия била на чистач, грубо казано, т.е. една непрестижна професия, но едновременно с това този човек бил много добър, много възпитан и ето тези положителни черти на своя характер той съумял да предаде на своя син. Така че, именно от това американско семейство, което с нищо не се отличавало от милионите други такива, произхожда човек, който станал светилник на Православното мисионерство в XX-ти век.

– Кажете, а какво образование е получил бъдещият мисионер?

– В началото Юджийн Роуз учил в местното училище, което завършил с отличие, при което неговите изключителни интелектуални способности били забелязани още в ранното му детство, а особено той притежавал големи способности в овладяване на чужди езици и математиката. Трябва да отбележим, че когато той завършвал училище, то учителят по математика му написал препоръка за държавна стипендия в колеж и макар че, той имал и други препоръки от учители, но той избрал точно тази (стипендия), а от останалите се отказал: това била най-голямата стипендия, която се изплащала на особено надарени деца; – когато я получил, той бил все още юноша; и постъпил, след завършването на училище в "Помона" – един от най-престижните американски колежи по това време; този колеж се намирал недалеч от Лос Анджелис; там той прекарал няколко години в обучение, докато постъпил в Академията по азиатски изследвания в Сан Франциско. Така че, може да се каже, че учебните заведения, в които той се обучавал били достатъчно престижни сред учебните заведения на Съединените Щати, в които били съсредоточени много добри преподаватели и прекрасни библиотеки. Всичко това повлияло на развитието, на образованието на Юджийн Роуз по най-добър начин.

– Образованието – това е само една страна за разбирането на една личност… А какви са били основните етапи неговото духовното търсене ?

– Юджийн твърде много се отличавал от своите връстници, понеже обичайните интереси на младежите от това време: автомобили, танци, американски футбол, никак не го интересували. Той бил твърде сериозен млад човек, който винаги се стремял да постигне същността на нещата и въпросът за смисъла на живота остро го занимавал; той много четял, слушал класическа музика, изучавал философия и поради това имал неголям брой приятели сред своите връстници; независимо от това тях ги имало и те забелязвали в него тези възвишени черти на характера му, които впоследствие се проявили в неговото толкова напрегнато духовно търсене, търсене на правилния път, търсене в истинната религия;

– Кажете, в каква степен роля за формирането на мирогледа на Юджийн Роуз е изиграл

Рене Гуенон?

– Това е много важен въпрос, който, по мое мнение, досега не е получил достатчно осветляване в изследователската литература, понеже, в действителност, ако внимателно изследваме произведенията на отец Серафим Роуз, можем да забележим много силно влияние на Рене Гуенон, френски писател, философ и метафизик, който в своите произведения, особено в "Кризата на съвременния свят", в частта, посветена на Изтока и Запада, той очертал този кръг проблеми; показал своето решение на проблемите, които много силно повлияли на отец Серафим Роуз, – тогава все още Юджийн Роуз; те буквално сформирали неговия подход към тези въпроси.

– Какви са тези роблеми?

– Тези проблеми са преди всичко на самоопределянето (идентичността) на съвременния човек в живота: тоест когато Рене Гуенон пише за кризата в съвременната култура, съвременния свят, той пише, че Западът вече изживява самият себе: че е прекъсната истинската традиция; когато той критикува много от съвременните религиозни течения и направления, особено спиритизма и теософията, той казва, че това е отказ от традицията, това е новопоявило се и самозвано религиозно движение. И именно, оттук ние можем, като че ли да видим корените на традиционализма в самия отец Серафим Роуз; за него понятието традиция имало извънредно голямо значение и той се е обърнал към Православието именно в търсенето на автентичната духовна традиция. Тоест не търсенето на истината сама по себе си, а именно в търсене на истинска, дълбока вкоренена традиционна религия.

– Тоест това е и отправната точка за обръщане към Православието?

– Може да се каже, че и това, но аз бих казал, че не само това. Защото разглеждайки живота на толкова изключителна личност като отец Серафим Роуз, не е толкова лесно да разделим всичко на „да и не", „черно и бяло" и „плюс и минус", защото има твърде много полутонове и много съвместни влияния, от които да се определи това, което е по-силно определящо, първостепенно, не е лек въпрос. Но въпреки това, ако проследим внимателно трудовете на Рене Гуенон и след това още веднъж прочетем всичко на отец Серафим Роуз, то все пак става съвършено ясно, че целите централни интуиции на Гуенон, не само са били възприети в юношеството на Серафим Роуз, но са се съхранили през целия му живот.

– А как е повлияло познанството на Серафим Роуз със светителя Йоан Шанхайски?

– Ето това е и било също изключително значим момент, но това се е случило малко по-късно, когато Юджийн Роуз вече е разбрал, че за него Православието е тази истина, която той търсил. Достигнал е до това разбиране не току-така, защото изобщо той много силно се е увличал, особено по време на обучението в "Помона" и в Академията за азиатски изследвания, след това в Калифорнийския университет „Бъркли", се е увличал от източна философия и източни религии, по-точно будизъм и даоизъм, при което изучаването на тези учения се е развивало на най-дълбоко равнище, както е учил Рене Гуенон, че е нужно „да се достига до корените". Така е постъпвал и Юджийн Роуз. Той изоснови изучавал китайски език, неговата дисертация за наречията в китайския език е била защитена, и на тези езици той изучавал текстове – будистки, даоистки. Той се е опитвал да проникне в тяхната същност, обаче той

чувствал, че все пак нещо не достига в тази, така изглеждаща, „автентична традиция”. И когато негов съкурсник в Академията Джон Грегсон му предложил да отиде с него в православен храм в Сан Франциско, Роуз се съгласил. И когато пристъпил прага на православния храм, в който се извършвало православно богослужение, възглавявано от епископ Тихон, той почувствал, че вратите на храма се затворили зад него завинаги. Така и той написал, че „Това е красотата. На това място, където обитава Истината”. Това е въпреки факта, че той по това време не е знаел руски език и напълно не познавал богослужението, просто е усетил действието на Божествената благодат. С това е започнало истинското му обръщане към Православието, макар че са изминали още няколко години, до тогава, когато приел православно миропомазание. Т.е. това е бил човек, който всичко много сериозно изпитвал, който не се доверявал на първото чувство и това придава особена ценност на неговия духовен опит. Защото Роуз – сам по себе си символ на нашето време, символ на търсещ човек, който не е знаел къде е Истината, родил се християнин-протестант, но разбирал, че това не дава храна на неговото сърце и ето, той в процес на много продължително, сериозно, дълбоко търсене е достигнал до разбирането на това, че именно Православието е съсредоточие на самата Истина, то е Истина само по себе си, че Христос, както се разбира в православния смисъл, действително е Пътят, Истината и Животът за човека. Но Йоан Шанхайски преди всичко е повлиял със своята собствена личност. Разбира се той е бил и богослов, той е бил и църковен йерарх, организатор, но преди всичко неговата свята личност оказала много дълбоко влияние на осъществяването на Юджийн Роуз като православен християнин и до края на своите дни светителят Йоан Сан Франциски останал негов духовен отец. И в последствие, след смъртта на своя духовен отец, Роуз постоянно се обръщал към него в своята памет, в молитвите си и считал, бил буквално убеден, че успехът на неговите по-нататъшни трудове в голяма част бил обусловен именно от молитвите на светителя Йоан.

– А защо Роуз отхвърлил своята академична кариера и приел монашески постриг?

– Това е много любопитна тема. Защото съществуват небезоснователни предположения, за това, че Пьотър Будберг, професор по китайски език в университета „Бъркли”, виждал в Роуз свой приемник на катедрата, защото човек с такива таланти той не срещал всяка година и във всеки курс. Действително Роуз имал редки способности за изучаване на езици и особено на китайски език, така че той по слух можел да определи значението на думата и да напише йероглиф. Т.е. той чувствал зависимост между звученето на думата и нейното изписване. Други хора изобщо не забелязвали тези зависимости, а той имал тези уникални способности, които Господ му дал в промислителен вид и които били забелязани от корпорациите. Въпреки това Роуз, неочаквано за всички, след като завършил курса и защитил диплома, изоставил напълно университетската атмосфера, отишъл в уединение, при това за известно време работил като чистач, за да си изкарва прахраната и в същото време да не се отвлича с какъвто и да е друг умствен труд. Той решил да напише книга именно за православно осмисляне на съвременните реалности на живота. Той така и не я е написал до края, но няколко глави от нея в последствие били публикувани. Така аз считам, че главно това неприемане на светските страсти – кариеризма, лицемерието, подмолничеството, формализма – това, с което бил отровен университетския живот в Америка през това време, всичко това много силно ранило сърцето на Юджийн Роуз и той решил, че… той не знаел с какво ще се занимава в последствие, но съвсем точно знаел, че не искал да бъде академичен учен.

– С какво са били забележителни годините на йеромонах Серафим Роуз, преживяни в манастира „Преподобни Герман”?

– През времето, докато той основавал този манастир и се преселил там, той известно време още живял в Сан Франциско. През 1962 година той приел православно миропомазание. Интересното е, че негов кръстник при приемането на Православната вяра бил Димитрий Андре дьо Ланжерон, далечен родственик на градоначалника на Одеса граф Александър Фьодорович Ланжерон.
– Макар и далечна, но такава връзка съществува с нашия град.
– Това е приятно да бъде констатирано… И след като той станал член на нашата Църква, той започнал редовно да посещава храмовите богослужения, сериозно изучавал богословска литература. При това ходил на теологически богословски курсове, които били организирани в това време от светителя Йоан Санфрациски и някои дори предполагат, че тези курсове били организирани специално, за да дадат богословско образование на Юджийн Роуз. В крайна сметка веднага след като Роуз завършил, тези курсове прекратели своето съществуване.
И ето, в същото време Роуз разбирал, че е нужно в някакъв вид да донесе светлината на Православието сред американския народ. И заедно със своя приятел – потомъкът на руски емигранти – Глеб Подмошенски, основали братство „Св. Герман Аляски“. Това Братство изначално си поставило за цел мисионерството – издавали Православен вестник, който издавали на такава печатна машина, която малко се отличавала от машината на Гутенберг, т.е. буквално била с механически предавки. Работата на нея била много бавна, много трудна, трудоемка, но пък имали възможността сами да издават свой печатен орган, където публикували собствени статии и тези, които превеждали от чужд на английски език. Освен това именно тогава било времето на окончателното духовно съзряване на Юджийн Роуз, т.е. той се насочил в бъдещата посока на своята дейност. Той проумял, че в този свят, където има толкова много страсти, където има толкова много грехове, място му не е в него. Желаейки изцяло да служи на Господ Иисус Христос, той разбрал, че трябва да си постави въпроса честно и серизоно, т.е. трябва скъса всички връзки със света. Това е бил тласъкът той да приеме монашество. Това не е било направено изведнъж, това е било направено не по обикновен път. Искам да подчертая това.
Защото, разбира се, Юджийн Роуз, бидейки член на Руската православна задгранична църква, би могъл да тръгне по пътя на най-малкото съпротивление, като приеме пострижение в устроен, благополучен манастир, например Джорданвилския. Но той не постъпил така, защото искал да бъде именно отшелник, именно подвижник, който се труди за просвещението на американския народ, при което да не е обвързан с каквито и да е битови, обичайни монашески послушания и рутини, от което се боял най-много в живота си. Затова той сам построил живота си, сам намерил малко парче земя в малкия град Платина, близо до Калифорния. Те успели да придобият на разсрочен кредит това парче земя, заедно с Глеб Подмошенски и сами започнали да строят най-първите, примитивни дървени постройки, килии построили постепенно и започнали да устройват манастир. Сега той е в цветущо състояние, а тогава буквално… видях на снимка от началният период на това място – тогава просто е било пустош. Както преп. Сергий започнал подвижничество в съвършено затънтена, дива гора. Същото е било и там. Имало е случай, когато дива пума идвала да погледа тези двама братя – какво правят в нейните владения. Т.е. те били истински подвижници, които по нищо не се отличавали от древните. И ето, през 1967 г. те напълно се преселили там и последните 15 г. от

живота си о. Серафим прекарал в този манастир, който посветили на просветителя на Америка св. Герман Аляски. Там те продължили да издават книги, да печатат…, но и там просто се подвизавали като истински православни монаси. Защото, отново искам да подчертая това, че о. Серафим Роуз с неговата свръхчовешка работоспособност – той всеки ден твърде много писал, въпреки спартанските условия, той абсолютно не мислил за никакъв комфорт, но заедно с това той всеки ден присъствал на всички църковни богослужения – и утринна, и на вечерня. Т.е всичко, което можели да четат, в качеството им на такива, които не са приели духовен сан, – те четели часове, полунощница, изобразителни… След приемането на свещен сан той всеки ден служил Божествена Литургия.

– Как завършил животът на о. Серафим Роуз?

– Неговият живот за огромно съжаление завършил твърде рано. Този човек преживял само 48 г. Починал през 1982 г. Споминал се от тежко заболяване, което му открили още през 1961 г. Открили му серизоно заболяване на червата, което установили че е неизличимо. Лекарите просто не знаели кога той ще умре. Това, че ще умре било известно отдавна. Но той се молил на Господ, сам Спасителят да продължи неговите дни за полза на делото, на което посветил своя живот. И Господ, както виждаме, го укрепявал, като о. Серафим се стараел да скрива своята болест. Той никога не се оплаквал, въпреки че изпитвал силна болка и когато той буквално започнал да не може да ходи, тогава станало ясно, че трябва да бъде лекуван. Но нищо не можело да се направи. Приели го в болница, лекарите се опитали да го спасят, но било ясно, че е обречен. Изпитвайки много тежко страдание, той заедно с това бил заобиколен от любовта и подкрепата на своите приятели, които присъствали в болницата, които се молили в манастира. По това време вече имало немного братя в този манастир и тези хора несъмнено виждали в о. Серафим истински велик подвижник от нашето време, уникален човек, който би могъл още много полезно да извърши за световното православие…, но за съжаление той починал в болницата и бил погребан в своя манастир „Св. Герман Аляски“ и обстоятелствата около неговото погребение били твърде знаменателни. Имало явни признаци затова, че о. Серафим угодил на Господ. Защото по това време било много горещо, било началото на септември, тялото му стояло на силна горещина, но нямало никакви признаци на тление. Освен това не е имало никакава неприятна миризма и самият облик на о. Серафим, който лежал в ковчега, както е видно и на снимката, той бил много сияещ и като че ли имало небесна усмивка на неговото лице. И както е било забелязано от очевидците, на неговото опело присъствали много деца, които изобщо не искали да излязат от храма. Толкова силна била Божията благодат, че децата буквално не можели да ги окъснат от гробницата на о. Серафим. Това, при положение, че децата обичайно се боят от покойници.

– Да, разбира се. Необичайно…

– Тук е била такава абсолютно нетипична ситуация. И след като о. Серафим бил погребан започнала да се разпространява вече неговата известност, не просто като духовен писател, мисионер, а преди всичко като подвижник.
И ето това е също важно да се подчертае – ако се опитваме обективно да оценим значението на трудовете на о. Серафим Роуз, трябва преди всичко да се акцентира върху това – единството на неговото богословско умозрение с подвижническия начин на живот – ето това е бил този идеал, към който той винаги се е стремил. Може би не му се е удало да го усъществи до край.

Може би просто не успял да направи това, но това, че той разбрал необходимостта, че е малко просто да пишеш за Христа, но да живееш както е учил Христос. Ето това била съвършено очевидна истина.
Има един доста интересен детайл в живота на о. Серафим Роуз, който считам за неправилно да пропусна. О. Серафим, който като цяло бил много критично настроен по отношение на философията, в частност руската философия, защото там много идеи, които не съвпадат с учението на Църквата, които си противоречат с преданието на Православието, но заедно с това той с обич почитал един от руските философи. Това е Иван Василиевич Киреевски. Портретът на този мислител висял над неговото писалище буквално редом с иконата на преп. Серафим Саровски. Защо именно този мислител той откроявал? Защото в действителност именно Киреевски, повече от други наши философи, отделил внимание на живото, знанието в пълнота. За това, че човек е длъжен да осъществи единство, пълнота на всичките си познавателни способности и, ако достигне това, то действително ще бъде вече това, което ап. Павел нарича ум Христов. Ето това цялостно знание, което включва от една страна и интелектуални, и рационални построения, и заедно с тях интуитивно прозрение, а главно именно – просто Божествено вдъхновение, вразумление от Господ. Ето към този идеал се стремил о. Серафим.

– Моля избройте ни основните трудове на йеромонах Серафим Роуз.

– Трудовете на о. Серафим са достатъчно много, но най-големите могат да се преброят на пръстите на едната ръка. Това е неговата книга „Православният възглед за Еволюцията” – по-скоро бих казал брошура, не е голяма книжка. По-голямо и обстойно произведение е „Православието и Религията на бъдещето” и „Душата след смъртта”. Това са трите главни произведения. Освен това много статии. Има също много доклади, които са излизали в отделни статии. Сега от тях има събрани сборници, издавани в т.ч. на руски език.
Например интересен сборник е „Православни просветители на руският народ”, в който са събрани негови много интересни статии. Има и една незавършена книга „Битие и първите ветхозаветни хора” – именно тълкуване на книга Битие. Светоотечески тълкувания, които той събрал и искал да издаде, но това било издадено след смъртта му. „Православни възгледи” била интересна негова статия. Някои други, като „Св. Патрик” и „Св. Григорий Турски”. Т.е. имал ралични очерци… Той работел в различни направления, но бих казал, главните са тези три: „Православието и Религията на бъдещето”, „Душата след смъртта” и „Православният възглед на Еволюцията”. Те се явяват по своята същност уникални явления на Православното богословие на 20-ти век. Макар, че книгата „Православието и Религията на бъдещето” е предизвиквала по-рано, а и до сега не малко набеждаване в еклектизъм, защото съдържанието на тази книга е твърде пъстро. В тази книга различни духовни явления на нашето време се анализират от Православна позиция и при това всички те се разглеждат през призмата на това, дали всяко от тях по своему е предвестник на пришествието на антихриста. И, ако за някои от тях това може точно да се твърди като например: спиритизма, окултизма, харизматическото движение, беснования и др., които се противят на действията на Светия Дух, то за другите е твърде трудно да се приложи.
Например когато философията на Бердяев се включва в този списък, бих казал, че това не е оправдано. Освен това, в края на краищата и индуизмът …при все, че констатираме голямо различие между Православието и индуизма, но индуизмът е древна историческа религия и да я поставиш наравно с харизматиците или с явлението НЛО – за това няма никакви обективни предпоставки; в това е, бих казал аз, несъвършенството на тази книга. Но заедно с това, с това

е и интересна, понеже преди Роуз на никого не му идвало на ум да анализира тези явления от Православна гледна точка, а той не просто се опитал да направи това, а го направил достатъчно достъпно, авторитетно и интересно.
Затова тази негова книга, бих казал, стана православен бестселър. Но що се касае за книгата „Душата след смъртта", аз считам за най-удачното негово произведение. В нея той взема една, неголяма, но най-важната православна тема – посмъртното състояние на човешката душа и отново привлича най-разнородни материали – тибетска книга за мъртвите, египетска книга, писания на Сведенборг и съвременни изследвания, особено д-р Муди... Но едновременно с това, той разглежда всичко от критическа гледна точка, т.е. от всичко това се разграничава, така че на фона на тези лъжливи учения за посмъртното битие на човешката душа, да покаже Православната истина, която взема от подходящи, авторитетни, злободневни източници – словото за смъртта на св. Игнатий Брянчанинов, св. Теофан Затворник. И този контраст се получава дотолкова удачен, дотолкова поразителен, че особено за неофитите, той се оказва сам по себе си много мощно мисионерско оръжие. Т.е. той увлича човека в живота на Православната църква, той предизвиква дълбок интерес към Православието и според мен това е главната цел на мисионера – да направи учението на тази религия, която проповядва, интересна за човека. Да покаже, че тя има много, което да каже, да открие съвършено нови хоризонти. Това, мисля, че при Роуз се получава, както при никой друг.

– Спаси Вас, Господи, о. Димитрий, за интересната и съдържателна беседа! Мисля, че в някое от следващите предвания, ние непременно ще се върнем към разговора за този изключителен мисионер и ще продължим нашата беседа. А сега се разделяме с вас, уважаеми зрители. Желаем ви Божията помощ и помощта на ангела хранител.